

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118 0 П 000305 09 Рев
Бања Лука, 16.02.2011. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Р. Б. из Д., Улица ... број ..., против туженог АД О., Д., Улица ... број ..., уз учешће Д. И. из Д. из Д., Улица ... број ..., као умјешача на страни туженог, ради поништења одлуке о додјели стана у закуп, в. с. 20.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Добоју број 013-0-Гж-08-000 411 од 16.09.2009. године, на сједници одржаној 16.02.2011. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број 085-0-П-07-000 215 од 15.05.2008. године тужитељ је одбијен са тужбеним захтјевом којим тражи да се укине одлука број 01-675/06 од 20.9.2006. године, којом је тужени дао у закуп једнособни стан у Д., Улица ... радници Д. И., као и захтјев да се обавезе тужени да “своје поступке усклади са законом” и да тужитељу накнади трошкове парничног поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 013-0-Гж-08-000 411 од 16.09.2009. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужитељ ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се његова жалба уважи, првострепена пресуда преиначи и тужбени захтјев усвоји или да се та пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се укине одлука туженог ближе означена у изреци првостепене пресуде и да се тужени обавезе да „своје поступке усклади са законом“.

Првостепени суд је наконведеног поступка утврдио: да је радница туженог Д. И. поднијела захтјев Стамбеној комисији и директору туженог број 01-670/06 од 18.9.2006. године за рјешавање стамбеног питања; да су у извјештају Стамбене комисије број 01-673/06 од 19.6.2006. године (сачињеном по налогу директора) наведена радна мјеста на којима се радници сматрају неопходним кадром, међу којима је и њено радно мјесто - шефа службе за опште, правне и кадровске послове и да једино она, од радника који се сматрају неопходним кадром, нема ријешено стамбено питање; да јој је правоснажном одлуком туженог број 01-675/06 од 20.9.2006. године додијељен у закуп једнособни стан у Д., Улица ... површине 42,93 м² за који је са туженим закључила уговор о кориштењу стана број 01-743/06 од 19.10.2006. године; да је предметни стан рјешењем туженог број 01-1272/92 од 31.12.1992. године додијељен тужитељу на привремено кориштење од 30.8.1992. године до 30.8.1993. године; да је одлуком туженог број 01-696/06 од 29.9.2006. године одбијен захтјев тужитеља за дододјелу му овог стана ради откупа, а другостепеном одлуком број 01-768/06 од 30.10.2006. године је одбијен приговор против одлуке од 29.9.2006. године; да је тужитељ неправоснажном пресудом Основног суда у Добоју број 085-0-П-06-000 544 одбијен са тужбеним захтјевом у односу на туженог, да се утврди да је носилац станарског права на предметном стану а неправоснажном пресудом истога суда број 085-0-П-06-000 553 је усвојен тужбени захтјев тужитеља О. АД Д. (овдје тужени) за утврђење да је тужени Р. Б. (овдје тужитељ) бесправни корисник спорног стана и обавезан је да се исели из стана; да је тужитељ током 1996/1997. године изградио породичну кућу уписану у п.л. 344 к.о Љ. В. и да је тужбу поднио првостепеном суду 05.06.2007. године.

На основу оваквог стања чињеница првостепени суд је закључио: да тужитељ спада у круг лица која у смислу члана 6. Правилника туженог о давању станова у закуп и о додјели кредита за индивидуалну стамбену изградњу (даље: Правилник), немају право на рјешавање стамбеног питања јер посједује у својини породичну кућу уписана у п.л. 344 к.о. Љ. В.; да је Правилник и друга акта на основу којих је донесена одлука о додјели предметног стана на кориштење Д. И., на снази и да проведени докази не упућују на закључак да је спорна одлука у супротности са одредбама Правилника и Закона. Из наведених разлога а на основу одредби члана 59. Закона стамбеним односима („Службени лист СРБиХ“, 14/84, 12./87 и 36/89, те „Службени гласник Републике Српске“, број 19/93, 22/93, 12/99 и 31/99, даље: ЗСО), члана 59. став 1. Закона о приватизацији државних станова („Службени гласник Републике Српске“, број 11/00 до 58/09, даље: ЗПДС) и члана 62. Закона о предузећима („Службени гласник Републике Српске“, број 24/98 до 34/06) и одредби Правилника, првостепени суд је одбио тужбени захтјев тужитеља.

Другостепени суд је прихватајући чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна.

Према одредби члана 59. ЗПДС станови који нису додијељени на кориштење до ступања на снагу тог закона (ступио је на снагу 28.07.2001. године) дају се у закуп, на основу постојећег општег акта правног лица.

Према одредби члана 1. Правилника туженог, давалац станова на кориштење додјељује стан у закуп у складу са општим актом којим се уређују критерији и мјерила за додјелу стана као и друга питања која се односе на рјешавање стамбених потреба радника.

Право на рјешавање стамбеног питања по одредбама Правилника, нема лице ако, између осталог, он или његов брачни друг има откупљен одговарајући стан или у власништву одговарајућу породичну кућу на територији РС или Ф БиХ (члан 6. став 1. тачка 1. Правилника).

Одредбама чланова 33. до 37. Правилника регулисано је давање станова на кориштење неопходним кадровима, којима се у смислу члана 35. Правилника сматрају, између осталих, и радници на пословима шефа службе за опште, правне и кадровске послове на којим је распоређена Д. И.

Из резултата проведених доказа произлази, што међу парничним странкама није ни спорно, да тужитељ има у својини породичну стамбену кућу величине 9,5 x 10,5 м приземље и спрат коју је саградио у току 1996/1997. године у Љ. В. Тужитељ у исказу саслушан као парнична странка наводи да у тој кући „понекад живи“. Предметни стан му је рјешењем туженог број 01-1272/92 од 31.12.1992. године додијељен на привремено кориштење, на период од 30.8.1992. године до 30.8.1993. године, које је одавно истекло, од када је у његовом посједу без правног основа.

Захтјев којим тужитељ тражи да се укине као незаконита одлука туженог од 20.9.2006. године о давању у закуп спорног стана Д. И., подразумијева испитивање материјалне и формалне законитости наведене одлуке туженог. Тужени је утврдио да она има право на кадровски стан (члан 35. Правилника) и да од свих радника који се у смислу ове одредбе сматрају неопходним кадром, једино она нема ријешено стамбено питање. Како не постоји више радника који се сматрају неопходним кадром туженог са неријешеним стамбеним питањем, тужени није био обавезан да распише конкурс за додјелу предметног стана у закуп (члан 36. став 1. Правилника), по којем ова обавезе постоји уколико има више радника са неријешеним стамбеним питањем. С озбиром на наведено и на чињенице и доказе на којима тужитељ заснива свој захтјев, правилно су нижестепени судови судили када су одбили тужбени захтјев тужитеља у овом дијелу, јер у поступку доношења побијане одлуке тужени није поступио супротно наведеним а ни другим одредбама ЗПДС ни Правилника.

Нижестепени судови су на основу изведених доказа правилно закључили да је побијана одлука туженог о додјели стана у закуп Д. И. донесена у складу са одредбама Правилника. Овакав закључак нижестепених судова тужитељ изведеним доказима, а ни наводима у ревизији, није довео у сумњу. Околност да је тужитељ у посједу наведеног стана и по истеку рока на који му је додијељен на привремено кориштење, не мијења његов правни положај у односу на наведени

стан, јер такво фактичко стање није трансформисано у правно стање кориштења стана у својству носиоца станарског права, јер то право није стекао у смислу одредби члана 11. став 2. и 4. тада важећег ЗСО а ни у смислу члана 30. став 2. и 7. тог закона. Код чињенице да је тужитељ у посједу предметног стан без правног основа нису основани наводи ревизије да тужени није могао додјељивати предметни стан у закуп умјешачу јер стан није слободан од лица и ствари.

Тужба у дијелу којим тужитељ тражи да се „наложи туженом да своје поступке усклади са законом“ је неразумљива па би и у случају усвајања тог дијела тужбеног захтјева, таква одлука била неизвршива. Зато су нижестепени судови правилно судили када су одбили тужбени захтјев тужитеља у том дијелу.

Наводи ревидента да је суд починио повреду одредаба парничног поступка и да је пропустио да саслуша “свједока” Д. Н. а да ту поверду није отклонио другостепени суд, нису основани. Тужитељ је на припремном рочишту предложио извођење доказа (између осталих) и саслушањем законског заступника туженог Д. Н., као парничне странке. Како се он није одазвао позиву суда, нижестепени судови нису могли примјењивати никакве принудне мјере према њему нити су га могли принудити на давање исказа (члан 167. ЗПП), како су то правилно закључили и нижестепени судови.

Тврдње ревидента да предметни стан нема карактер кадровског стана нису од значаја за правилност и законитост побијане пресуде, јер је чланом 34. Правилника предвиђено да ће се станови за кадрове обезбиједити финансирањем из дохотка по завршном рачуну онда када их није могуће обезбиједити из расположивих станова друштва.

Ревизиони наводи тужитеља у погледу законитости Правилника туженог на основу којег је извршена додјела наведеног стана, односе се на законитост самог Правилника, што не спада у овлаштење редовних судова, па се Правилник примјењује, све док је на снази.

Из наведених разлога, побијана пресуда нема недостатака на које се указује у ревизији тужитеља, а ни оних на које овај суд пази по службеној дужности (члан 241. ЗПП). Зато је ревизија тужитеља одбијена као неоснована на основу члана 248. истог закона.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић